

ΜΙΣΕΜΟΣ

Γυναικα γλυκοπρόσωπη! Μὲς στὴν ψυχὴ μου χύθη
τάπαντεχου σου μισεμοῦ ὁ ἀδάσταγος ὁ πόνος.
Στῆς θύμης τὸν ἀργαλειὸ ὁ νοῦς μου τώρα ὑφαίνει
τῆς ξανθοχρώματης θωριᾶς χαμένες ὠρισμένες.

Κι ἀναλωνιέμαι τὶς παλιές τὶς ὥρες καὶ τὰ λόγια,
ποὺ σὰν ἀβγούλας δροσίσιμα τὰ χεῖλια σου κερνούσαν.
...Μ' ἀδιάφορη, δὲν ἔβλεπες πὼς μέσ' ἀπ' τὴ ματιά μου
σιγαλιν' ἀργοστάλαξε κρυμμένη κάποι' ἀγάπη....

Λεμεσό, 1919.

ΓΙΑΓΚΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΛΥΤΡΩΜΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Φίλε Νουμά,

Στὸ γύλλο τοῦ Σαββάτου, 20 Ἀπριλίου, ἔχεις ἓνα
ἄρθρο τοῦ κ. Σ. Θεοδωρόπουλου μὲ τὸν τίτλο «Ο
λυτρωμὸς τῆς γῆς». Στὸ ἄρθρο του ἀπὸ ὑποσηρί-
ζει ὅτι μὲ τὴν ἀπαλοιρῶση τῶν κτημάτων τῆς Θεο-
σαλίας, Μακεδονίας, Φθιώτιδος, Εὐδοίας καὶ Ἀι-
τικῆς, ὅς' ἄλλα σαράντια χωραιοποιήματα περιμέ-
ρουν τὸ λυτρωμὸν τοὺς οἱ δουλοπάροικοι τῆς Ἑλληνι-
κῆς γῆς ἀπὸ τὴ δουλεία, σὲ τρεῖς μοναστήρια καὶ σὲ
ὀκτώ-δέκα μεγαλοκτηματίες.

Κατὰ τὴν γνώμη τοῦ κ. Σ. Θεοδωρόπουλου, ἐὰν
γίνη αὐτὸ σὲ ὅλη τὴ γῆ, θὰ σημάνη ἡ ὥρα τοῦ λυ-
τρωμοῦ τῆς.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην μου, καὶ τὴν γνώμην τῶν
ἐπιστημονικῶν, οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν οὐστη-
μάτων, αὐτὸ εἶναι οὐστῆμα ἀτομικῆς ιδιοκτησίας μὲ
ἄλλην μορφήν. Τότε μόνον θὰ ζοῦν οἱ χωρικοὶ σὰν
ἄνθρωποι, διὰ ὅλα τὰ κτήματα αὐτὰ περιέλθουν
στὴν κυριότητα τοῦ Κράτους καὶ οἱ χωρικοί, ὡς κοι-
νότητες μὲ μεγάλες ἐκτάσεις γῆς, τὰ καλλιεργοῦν,
ἔχοντες μηχανήματα καλλιεργίας, σπορὰς καὶ θερί-
σματος καὶ ἡ παραγωγὴ περιέχεται ἐξ ὁλοκλήρου
στοὺς καλλιεργητές, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν ἴσον δικαί-
ωμα κέρδους.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἂν γίνη πάλι δὲν εἶναι δυνατόν
νὰ ἐπέλθῃ ὁ «λυτρωμὸς τῆς γῆς» καὶ τῶν ἐπὶ τῆς
γῆς ἀνθρώπων, γιατί μόνον ἡ μερὶς τῶν χωρικῶν
θὰ ζῇ, ἐνῶ αἱ μερίδες τῶν ἐργατῶν ἐργοστασίων
καὶ τοῦ πνεύματος θὰ μείνουν μέσα στὸ οὐστῆμα τῆς
ἀτομικῆς ιδιοκτησίας.

Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰλλάξῃ καὶ ἐκεῖ τὸ οὐστῆμα
αὐτό, εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνη καὶ ἐδῶ τὸ ἴδιο ποὺ ἔ-
γινε σὲ τοὺς χωρικοὺς. Ἀπλάθῃ κάθε ἐργοστάσιον ὡ-
φελίουν παραγωγῆς γιὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων
(διότι ὑπάρχουν καὶ ἐργοστάσια ἀχρήστου παραγω-
γῆς, καὶ μάλιστα καταστρεπτικῆς, ὅπως τὰ ἐργοστά-
σια κανονιῶν, ὀπλων, σφαιρῶν, ἀσφιδιογόνων κτλ.
τὰ ὅποια δὲν ἀπαιτεῖ οὔτε ὁ πολιτισμὸς μας οὔτε ἡ
χριστιανικὴ διδασκαλία εἴκοσι ὁλοκλήρων αἰώνων)
τὰ σιδηρογυρεῖα, μεταλλεῖα, σιδηρόδρομοι, καράβια
κτλ. εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐθνικοποιηθῶν, δηλαδὴ νὰνῆ-
κον ὅλα εἰς ὅλους, καὶ τίποτα σὶδὸν κατέρω. Τὸ ἴ-
διο νὰ γίνη καὶ μὲ τὰ γράμματα, τὴν ἐπιστήμην, μου-

σική, ζωγραφικὴ, φιλολογία κτλ., ἡ δὲ παραγωγὴ
τοῦ κάθε ἐργαζομένου εἰς τὸ εἶδος του νὰ τοῦ ἀνή-
κει ἐξ ὁλοκλήρου.

Μόνον μ' αὐτὸ τὸν τρόπο φαντάζομαι πὼς εἶναι
δυνατὸν νὰ ἐλθῇ ὁ «λυτρωμὸς τῆς γῆς», ἡ παραδει-
σοποίηση τοῦ Κόσμου.

Φάληρον 20 Ἀπριλίου 1919.

Π. Κ.

* * *

«ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ»

Ἀγαπητὲ «Νουμά»,

Μερικὰ διηγήματα—ἀληθινὰ λογοτεχνικὰ διαμάν-
τια—τοῦ Διευθυντοῦ σου, δημοσιευμένα στὸ περ-
σμένον καὶ προπερασμένον σου φύλλο (6 καὶ 13 Ἀ-
πριλίου) κάτω ἀπὸ τὴ συγκινητικὴ ἐπιγραφή ΠΙΣΩ
ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ, δὲν ξέρω, γιατί πολλοὶ
τῶν διαβάσει τόσο πολλὰς φορὰς, ποὺ τίμησα ἀπ' ἑ-
ξῶ, δὲ μπορῶ νὰ τὰ χορτάσω. Ὅπως γιατί ἐκεῖνος
ποὺ τῶρσπε τῶν ἐμπνευστῶν καὶ τῶν ἐργα-
σίων ἀπὸ τὴν ἐπίγεια κόλαση ποὺ ἀκούγεται ἰδιόμο-
να «φυλακή».

Διαβάζοντάς τα, θαρρῶ πὼς βρίσκωμαι γὰρ πίσω
ἀπ' τὰ κάγκελα, πὼς ἔχω μπροστά μου τὴν ἐλιά, τὸ
Κρητικὸ παλληκάρι μὲ τὸ στρογγυλὸ μουντάκι, τὸ
Μήτρον μὲ τὴν ἀπλοικία του θωρεῖα, καὶ ἀλλογι-
ζομαι τί χαρὰ, τί ἀνακούφιση, τί παρηγοριὰ μπορῶν
νὰ ἀκορπίσουν τὰ λόγια αὐτὰ σὲ χιλιάδες πίκαρα,
ποὺ δὲν εἶναι μοναχὰ καταδικασμένα σὲ σκληριὰ
μὰ καὶ σὲ κοινὴ περιφρόνηση.

Ὅμως συλλογίζομαι καὶ ἕν ἄλλο. Σὲ κατωῖα λέσχη,
ποὺ συγκεντρώνονται ἄνθρωποι ποὺ διωκτοὶ γιὰ φι-
λολογία, ἀπαγορεύτηκε τὸ διάβασμα τοῦ «Νουμά»
γιὰ τὸ λόγο, —καθὼς ἔμαθα—πὼς εἶναι «δυσκολο-
νόητος». Θὰ ἤθελα νὰ ζητήσω μιὰ χάρη ἀπὸ τοὺς
κυρίους αὐτοὺς, ποὺ ἔβγαλαν τὴν ἀπαγορευτικὴ διά-
ταξη. Ἀφοῦ διαβάσουν τὰ διηγήματα τοῦ κ. Ταγκο-
πούλου καὶ τὰ νιώσουν, νὰ τὰ μεταφράσουν καὶ σὲ
γλώσσα τοὺς καὶ νὰ μᾶς ποῦν οἱ ἴδιοι τὴν κρίσιν τοὺς.

Ἀθήνα 16 Ἀπρίλη 1919.

Με μεγάλη ἀγάπην

ΤΑΣΣΟΣ ΑΓΑΘΟΣ

... ! ;

Ἀποσταμένο σιγογέρνει τὸ κορμὶ μου
πὼς θέλω πιά, ὦϊμέ, νὰ κοιμηθῶ
μονάχα μ' ὄνειρα νὰ τρέφει ἡ ψυχὴ μου
παντοτεινὰ καὶ δίχως τελεωμό...

Ἀθήνα, Γενάρης 1919

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΚΑΛΛΙΑΦΑΣ

Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ συμπαθεῖ ἓνα φίλο σὲ δύ-
στυχία του. Νὰ συμπαθεῖ ὅμως κανεὶς ἓνα φίλο γιὰ
τὶς ἐπιτυχίες του, αὐτὸ ἀπαιτεῖ μιὰ πολὺ ντελικιτῶ
φύση.

Οὐάιλδ

Εἶναι ἀνόητο νὰ χωρίζῃ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους
σὲ καλοὺς καὶ κακοὺς. Εἶναι εὐχάριστοι ἡ
βαρετοὶ—αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Οὐάιλδ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ...

Ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἓνα ὠμορφο μελαχροινὸ παιδάκι, με μάτια μεγάλα ποὺ ἔλαμπαν σὰν δνὸ ἀστέρι καὶ με μακρὰ δλόγοινα μαλλιά. Συνήθιζε πάντα μόνος, νὰ περπατᾷ ἀνάμεσα σὲς μαγευτικὲς τοποθεσίες τῆς πατρίδας του, νὰ πίνῃ νερὸ ἀπὸ τῆς κρυσταλλένιες πηγῆς τῶν δασῶν, νὰ μοιράζῃ τὸ ψωμί του με τὰ γλυκόλαλα πουλιά ποὺ τὸν συντρόφευαν καὶ ἀπαλὰ νανοῦριζαν τὸν ὕπνο του, καὶ νὰ μαζεῦῃ λουλούδια δλόδροσα πλέκοντας στεφάνια γιὰ νὰ στολίσῃ κάθε πρωτὶ μ' αὐτὰ ἓνα μικρὸ ἀγαματάκι, ποὺ μόνος αὐτὸς τῷχε ἀνακαλύρει κάτω ἀπὸ πικνὲς θατομουριές. Ἐτρεφε ἰδιαίτερη ἀγάπη γιὰ τὰ λευκὰ λουλούδια καὶ τοῦ φαίνονταν πολὺ εὐχάριστο νὰ τραγουδάῃ τὴν ἀφαστη ὠμορφιὰ τῶν κρίνων. Ζοῦσε τόσο εὐρημικὰ καὶ ὥραϊα...

Ἐνα δειλινὸ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος ξεψυχοῦσε ἐκεῖ ψηλὰ σὲς κορυφῆς τῶν βουνῶν καὶ ὁ οὐρανὸς ἦταν κεντημένος ἀπὸ κίτρινα, χλωμὰ τριαντάφυλλα, ὁ Ἰησοῦς ἦταν θυθισμένος σὲ κάποιο ὄνειρο.—Ἡδονικὰ ζαλισμένος ἀπὸ παράξενα μεθυστικὰ ἀρώματα καὶ τριγυρισμένος ἀπὸ χιλιάδες χειροθεῖμ ἔπλεε μέσα σὲ μιὰ θάλασσα φωτὸς καὶ γαλήνης... Καὶ καὶ ἐκεῖ μακρὰ τὸν ἐπρόσμενε... ὦ! ἂς μπορούσε με τὰ μάτια τῆς ψυχῆς νὰ ἰδῇ ἐκεῖ μακρὰ!..

Ἐνας παράξενος ὅμως ἐρημίτης, ποὺ κατοικοῦσε ἐκεῖ κοντὰ, χωμένος μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, ἓνας γόνος, ἓνας συχαμένος ζητιάνος, ἓνας τρελλὸς μάγος, ἦρθε σὰ φίδι, σιγνάμενα, καὶ τὸν ἄγγιξε στὸν ὦμο. Ὁ Ἰησοῦς ἄφοβα τὸν κοίταξε με τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ὀνειροπόλα μάτια. Τότε ὁ ἐρημίτης παίρνοντας ἓνα στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια καὶ ιουκνίδες τὸ ἔβαλε πάνω σὲ κεφάλι του. Ἀρχισε νὰ πορῇ καὶ νὰ σκούζῃ καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀδλακώνοντας τὸ ἐμπυασμένο ἐκεῖνο πρόσωπο κ' εἶτοι γάνηκε ἓνα ἀνυπόφορο συχαμερὸ ζῶο ὁ ἀνθρώπος. Ἡ τρυφερὴ ὅμως καρδιά τοῦ Ἰησοῦ, γεμάτη ἀπὸ ἀπειρον οἶκτο γιὰ τὴ δυστυχία αὐτοῦ τοῦ τρελλοῦ, δὲ βάσταξε καὶ γώναξε:

— Δὸς μου ἐμένα αὐτὸ τὸ στεφάνι..

Τότε ὁ τρελλὸς με ἀνέκφραστη ἀγωνία τὸν κοίταξε καὶ ἀνάμεσα σὲς πνιγμένους λυγμοὺς ποὺ ἔβγαζαν τὰ σκελεθρωμένα στήθια του, εἶπε καὶ τοῦ τα:

— Δὲ μπορῶ!...

Ὁ Ἰησοῦς ἔτρεξε καὶ με ὑπεράνθρωπους ἀγῶνες ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ τὸ στεφάνι. Ἀλλὰ καὶ τότε ὁ τρελλὸς δὲν ἔπαψε νὰ σούριάζῃ καὶ νὰ χτυπᾷ τὰ πόδια του σὰ δαιμονισμένος κάτω σὲ χῶμα.

Ὁ Ἰησοῦς θέλησε καὶ αὐτὸς νὰ φορέσῃ ἐκεῖνο τὸ στεφάνι. Καὶ τὰ ἀγκάθια χῶθηκαν σὲ τρυφερὸ μετωπὸ του καὶ οἱ ιουκνίδες τὸν ἐδασάνιζαν τρυμερὰ.

Καὶ οἱ δνὸ τότε ἐκλιταν-ἐκλιαν τὸ αἰώνιο τῆς συμφορᾶς των.

Λαμία.

ΤΑΚΗΣ ΦΙΤΣΟΣ

Τὰ πιὸ χειρότερα ἔργα φαμπρικῶνται πάντοτε με τὴν πιὸ καλὴ πρόθεση.

Οὐάιλδ

ΚΑΤΗΧΗΣΗ

Ὁ δάσκαλος

Στοχάσου, ποιὸς σοῦ χάρισε,
γιέ μου, τὸ βίος σου;
Τὶ βέβαια δὲν τὰπόχτησες
σὺ μοναχὸς σου.

Τὸ παιδί

Ἄ! τῷχω ἀπ' τὸν πατέρα μου.

Ὁ δάσκαλος

Καὶ κεῖνος ἀπὸ ποῦ;

Τὸ παιδί

Ἀπ' τὸν παππού.

Ὁ δάσκαλος

Μὰ στάσου, δά! Καὶ στὸν παππού
ποιὸς τῷχε χαρισμένο;

Τὸ παιδί

Τῷχε παρμένο.

ΓΚΑΙΤΕ.

*** ΤΥΠΟΣ ***
ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΓΚΑΙΤΕ:

Μινιδν

Μετάφρασις ΗΛ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ:

Ἡ μπαλλάδα τῆς φυλακῆς τοῦ Ρίντιγγ.

Μετάφρασις Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΥ.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ:

Τὸ σπῆτι με τὸ ἀέτωμα
καὶ ἄλλα διηγήματα.

Μετάφρασις ΑΘ. Π. ΜΙΧΑ.

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ:

Φάουστ.

Μετάφρασις ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ.

BENIAMIN ΚΩΝΣΤΑΝ:

Ἀδόλφος.

Μετάφρασις ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ.

ΑΡΘΟΥΡ ΡΑΝΣΟΜ:

Ὁ Ὁσκαρ Ουάιλδ καὶ τὸ ἔργον του.

Μετάφρασις Κ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.